

[Finansministeren.]

ydet som en procentsats, så at hver portion svarer til 3 pct. af vedkommende tjenestemand's grundløn, alderstillæg og almindeligt pensionsgivende tillæg, dog mindst til et beløb svarende til en almindelig reguleringstillægsportion. Det samlede midlertidige løntillæg vil herefter blive på 18 pct. af de nævnte lønningsdele, dog således at ingen får mindre end 6 ordinære reguleringstillægsportioner. For tjenestemænd, for hvem de nævnte løndele overstiger 7 500 kr., har man fundet det rimeligt at fastsætte det midlertidige tillæg til ialt 15 pct., så at en reguleringstillægsportion svarer til 2½ pct., dog mindst 225 kr. pr. portion eller ialt 1 350 kr. årlig og højst 250 kr. pr. portion eller 1 500 kr. årlig for gifte. Gennemførelsen af denne ordning betyder, at det store antal af tjenestemændene får en lønforhøjelse på 420 kr. årlig.

Fra organisationernes side blev der under forhandlingerne fremsat ønske om, at det midlertidige tillæg måtte blive ydet med samme beløb til ikke-forsørgere som til forsørgere. Jeg har ment delvis at måtte imødekomme dette ønske, og der er derfor stillet forslag om, at det midlertidige løntillæg fremtidig udbetales med samme beløb til ikke-forsørgere over 30 år som til forsørgere, medens den nævnte aldersgrænse hidtil har været 40 år.

For pensionisternes vedkommende foreslås det midlertidige tillæg som hidtil fastsat til 70 pct. af de for tjenestemændene fastsatte beløb, hvilken procentsats svarer til den højeste pensionsbrøk.

Samtidig foreslås de i tjenestemandsløvens § 97, stk. 2, omhandlede honorarer og de i valglovens § 103, stk. 2, og § 109 nævnte honorarer til rigsdagens medlemmer forhøjet med 3 portioner à 3 pct. eller ialt 9 pct.

Udgifterne ved gennemførelsen af nærværende lovforslag, som foreslås gældende for tiden 1. april 1950—31. marts 1951, er anslået til ca. 50 mill. kr.

Lovforslaget har været behandlet i folketingets lønningsudvalg, og et flertal af dette udvalg's medlemmer har tiltrådt forslaget.

Under forhandlingerne med tjenestemandsgeneralorganisationerne blev der af disse endvidere fremsat ønske om, at tjenestemændenes „særlige ydelser“, der omfatter time- og dagpenge under tjenesterejser, kørepenge o. s. v., samt dyrtidstillægget til de på finansloven opførte honorarer måtte blive forhøjet. Jeg har imødekommet også disse ønsker og har derfor søgt tilslutning til at forhøje de „særlige ydelser“ med 1 reguleringsportion og honorartillægget med 5 pct. til 55 pct. Udgiften ved forhøjelsen af de „sær-

lige ydelser“ anslås til ca. 750 000 kr. årlig og ved forhøjelsen af honorartillægget til ca. 250 000 kr. årlig.

Man har fra forskellig side rejst det spørgsmål, om tiden ikke var inde til en almindelig revision af tjenestemandsløvens lønningsregler. Det er imidlertid min bestemte opfattelse, at man ikke nu, så kort tid efter den sidste lønrevision i 1946, bør påbegynde en ny almindelig revision af tjenestemandsløven, og den foreliggende økonomiske situation taler afgjort også herimod. Jeg vil i denne forbindelse gerne pege på, således som jeg gjorde det under lovforslagets behandling i det andet høje ting, at det forelagte lovforslag repræsenterer en merudgift på ca. 25 mill. kr. i forhold til det overslag over statens udgifter, som jeg forelagde rigsdagen i forbindelse med skatteforhandlingerne. Med de indtægter, der i øjeblikket kan frudses, vil der muligvis ikke være dækning for denne merudgift, men man kan på indeværende tidspunkt ikke afgøre, om det vil være nødvendigt at skaffe yderligere indtægter. Jeg mener, det er rigtigt at afvente udviklingen og se, om den i løbet af sommeren skulle tegne sig gunstigere end beregnet. I modsat fald må vi til efteråret tage standpunkt til dette spørgsmål.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Alfred Kristensen: Efter den fyldige redegørelse, hvormed den højtærede finansminister nu har forelagt forslaget, skal jeg kun knytte et par enkelte bemærkninger til det mere principielle i det.

Man har ikke kunnet undgå at lægge mærke til fra alle sider, at der i de senere måneder har været stillet meget store krav fra en gruppe af tjenestemænd, og at man stillede kravene op på den måde, at man sagde, de højere lønnede tjenestemænd var inde i en deklasseringsperiode, som de ikke kunne være tjent med at forblive i, hvorfor man stillede store krav for at komme ud af den.

Jeg kan ikke forstå dette. Det er kun få år siden, i 1946, at spændvidden indenfor de forskellige lønklasser blev fastlagt i en lønningslov efter et flerårigt arbejde i en lønningskommission; de forhandlingsberettigede organisationer var enige og havde givet deres tilslutning, og rigsdagen vedtog ligeledes forslaget. Nu rejser man påny krav og begrunder det med det mærkelige, at de højere lønnede tjenestemænd havde regnet med, at vi stod overfor en nedgangsperiode, men nu havde vi i stedet for fået